

Kövesdy Zsolt

Adventi-karácsonyi gondolatok 2017. december

A Szent Szűz átlényegülése

Legutóbb írtam az Eucharisziáról és annak kapcsán arról, hogy az Úr Jézus megváltoztatja a dolgoknak a célját, rendeltetését és a lényegét, és ezt legszebben és leggyönyörűbb módon a kenyérben és a borban teszi meg. Eljutottunk a múlt hónapban odáig, hogy te is, mint ember, képes vagy arra, hogy minden dolognak megváltoztasd a rendeltetését, lényegét és célját. Sokféleképpen felsoroltam, hogy az Úr hogyan adja önmagát nekünk, és a végén azzal zártam, hogy vedd észre, hogy saját magad meg tudod változtatni önmagad célját, rendeltetését és a lényegét.

Itt tartunk, és innen szeretnék eggyel tovább lépni, közeledvén a Karácsony. Egy érdekes példa, most történt. Vendégek jöttek a bátyusékhoz, régi gyerekkori jóbarátaink, több házaspár és ugye nagy rendrakás, én nekiláttam a vendégek érkezése előtt egy órával vízcsapot pucolni, tekertem a görényt a lefolyóban, mert eldugult, mégse lehet így a mosdó, mert vendégek jönnek, kezet mosni is akarnak. Bátyám a fotelról csavarozta le a görgőket, mert a gyerekek fogócskáztak rajta, akadálypályának használták, és kitört a kereke. Ugye billegő fotelbe ültetni a vendégeket mégiscsak ciki. Ebben az összetett helyzetben egyszer csak fölsikított sógornóm a konyhában és összeszaladtunk mindannyian, a fiúk abba hagyták a játékot, Rituska is odaszaladt. Szegény sógornóm, a nagy sürgés-forgásban leverte a csokis süteményt, amit előkészített a tepsiben, be volt készítve a sütőbe, hogy amikor a vendégek jönnek, akkor frissiben ott legyen a csokis süti. És akkor a kis Rituska, ilyen nemes egyszerűséggel, megjegyezte: fúj, trutyi! A másodperc tört része alatt annak a csokis sütinek megváltozott a szubsztanciája, ahogy mondom nektek, ugye megváltozott a sütinek a célja, a rendeltetése és a lényege, és egyetlen mozdulatot követően, egy tized másodperc alatt „fúj, trutyi” lett abból, amit szeretett volna a sógornóm, precízen, gyönyörűen kikavarva – a háziasszonyok tudják, hogy mi munka van egy jó csokis süteményben – a vendégeknek elkészíteni. Miért mondom?

Mert pont a fordítottját, mint ami a süttel történt, megtehetjük önmagunkkal is, amire így kis Ritaként rámondanánk, hogy: fúj, trutyi, Isten kegyelmében és szeretetében, és ez már szimbólum, tedd bele saját magadat, lehetsz ama vendégváró illatos „csokis süti”. Pont fordítva.

A dolgok lényege, rendeltetése és célja megváltozik, ez az, amit szeretnék a lelketekre kötni, ez tudatosan is megtehető, sőt, saját magatokat, életeteket meg tudjátok változtatni!

Az Úrnak lehetősége lett volna egy pohár vízzel megváltania a világot. Fog egy pohár vizet, nyakon önt minket és azt mondja: „allelúja, szevasztok!”. Megtehetette volna, de nem ezt tette, hanem valamilyen egész különleges dolgot tesz, amire most készülünk és szeretnénk megünnepelni, hogy beletestesül a mi életünkbe.

Protestánsok szokták mondani, hogy nincs szükség arra, hogy ember embert segítsen az Istennel való kapcsolatban. Nincs szükség emberre ahhoz, hogy az Úrral megtaláljuk a kapcsolatot. Ez igaz! Csak számtalanszor hallhattuk és az Evangélium lényegeként felcsendül, hogy Krisztus számít rád, hogy mindez fordítva van: Istennek van szüksége rám, hogy én hirdessem az Ő evangéliumát és ez a legszebb módon, a Boldogságos Szűz Mária életében látszik. Kiválaszt Isten egy leánykát, akinek a nevét tudjuk, meg hogy van néhány rokona, Erzsébet, ezenkívül nem sokat tudunk. Tudjuk, hogy van egy jegyese, József, hogy Názáretben lakik. Mit tudunk még Róla? Hány éves? Kikövetkeztethetjük: olyan tinédzser korú lehet, a korabeli trendnek megfelelően. Isten kiválaszt valakit, akinek az életébe beletestesül. Rajta keresztül szeretném, hogy elgondolkodjunk, hogy mit is jelent az, hogy az embernek megváltozik az élete, teljes valójának célja, rendeltetése és lényege.

Időben és térben, egy kicsiny városkának egy kicsiny házában, annak egy szobájában, látunk egy leánykát, akinek az életében megtestesül az Isten Fia! Ő választotta ki, nem tudjuk miért, ennek nincs magyarázata. Csak! És valamilyen módon beleoltódik, ott van! Mindjárt kitérek arra, mi is történik vele.

Isten választja ki őt, azért, hogy az Ő gyönyörűségének és mosolyának és Igéjének, annak a valakinek, akiért él és hal, és akivel egy, az az Ő Fiának édesanyja legyen.

Tekintsünk rá a Szent Szűzre, mert ő olyan valaki, akire, ha ránézel, az életed bármely pontján, akkor olyan segítséget fogsz kapni, amelyet eddig el sem tudtál volna képzelni.

Őt is leöntötték a negédes romantikus cukormázzal, akciós műanyagarányal. Most ezt szeretném egy kicsit lebontogatni Róla, tiszteletben tartva az elmúlt korok hitét és szokásait. Azért fogalmazok ilyen erőteljesen, hogy értsétek, hogy valóságosan lássuk meg ezt a leányt, akire rátekint Isten. Mária életét szemlélve el tudjuk lesni azt, hogy saját életünkben mi módon és hogyan tudjunk tovább lépni, hogyan gondolkodjunk önmagunkról, akár a megszokott úton haladva, akár új kihívások elé állva. Hogyan tudjuk a saját életünk célját, rendeltetését és lényegét megváltoztatni, vagy az átalakulást megélni.

Leggyakrabban a Lukács evangéliumot idézzük Karácsonyhoz közeledve és Karácsonyt ünnepeelve. Most a Szűzanyán keresztül fogunk föltekinteni az Úr Jézusra.

Elsőként egy sokszor elhanyagolt, de nagyon fontos szempontot idézek, Lukács történeteit szemlélve. Figyeljük meg a Szűzanya jelenlétében például a pásztorok történetét. Amikor a pásztorok jönnek, megtalálják a gyermeket és anyját, elindulnak felé és elbeszélik mindazt, amit a gyerekekről hallottak. Ebből megsejthetjük, hogy nemcsak Mária és József van ott, hanem vannak ott mások is, de ez homályban marad. Ezt mondja a Szent Evangélium: Mária emlékezetébe véste szavaikat és szívében gyakran elgondolkozott rajta. És ez az a nagyon fontos momentum, ami az összes gyermekség történetnél ott van és elsőként akarok kiemelni. Mária szívébe fogadta, amit hallott, el-elgondolkozott rajta, sőt mi több, amikor Simeon kezébe veszi a világ Üdvözítőjét és felismeri a gyermeket a templomban, akkor mond egy nagyon kemény próféciát Máriának: „szívedet tör járja át!” Szívedet! A szív, mint olyan, szimbólum, ami Máriának sajátossága. Máriát nyugodtan ábrázolhatjuk úgy, hogy kiemeljük szívét: szívében forgatja, elgondolkodik, szívébe zárja.

Sokféleképpen halljuk a Szentírásban mindazt, amit ő a Fiáról megtapasztal, és amit megtud, szívébe zárja! A szív, mint gyönyörű szimbólum. Hogyha megnézzük, hogy mi is ez a szimbólum a Szentírásban, akkor azt látjuk, hogy az elköteleződésnek, a bátorságnak, a gondolkodásnak a helye. Nem pusztán érzések. Az is! Nem pusztán gondolatok. Az is! Mindannak a szimbóluma és helye, ahonnan indulhatunk. Nemcsak azt jelenti, hogy megtanulom, hogy $2+2=4$, és nemcsak azt jelenti, hogy jól érzem magam valamiben, ezért ott vagyok, hanem mind a kettő. Elköteleződés, hűség, az önjárandékozás szimbóluma. Az élet központjaként mutatja föl a Szentírás, benne van a helyes rákérdezés. Például amikor Mária megkérdezi Gábor angyaltól, hogy hogyan lehetséges az esemény, hogyha férfit nem ismer. Vagy Tamás gondolata, hogyha nem látja a sebeket a kezén és az oldalán, akkor azt nem hiszi. Benne van a ráció, a két lábbal a földön járás és benne van a szív elköteleződése, az odaadó szenvedély egyszerre.

Máriában, akit az Úrtól kapunk ajándékba, megtestesül Isten Egyszülött Fia. December 8-án volt Szeplőtelen Fogantatás ünnepe. Ennek az ünnepnek is a Gábor angyallal való találkozás az evangéliuma: *„elküldte Isten Gábor angyalt Galilea Názáret nevű városába egy Szűzhöz, akinek a neve Mária volt. Belépett az angyal, s köszöntötte: Üdvözlégy, kegyelemmel teljes!”*

Most, az ünnep előtt, ahogy gondolkodtam ezen az evangéliumi szakaszon, új megvilágosodásra döbbsentem rá, Szentlélek beoltotta a fejembe: Mária nem a találkozástól lepődik meg, hanem a köszöntéstől: *„miféle köszöntés ez”?*

Hogyha most Gábor angyal bejönne ide középre, akkor biztosan meglepődnék minimum, vagy megijednék. Én valószínű azt nézném, mi van a lábán, van-e saruja, vagy hány toll van a szárnyában, fényesen csillog-e a glóriája, vagy hogy néz ki... Ez a tudás fája, én sem vagyok jobb, mint Ádám és Éva, az ember ilyen tudásokat szeret szerezni Gábor angyalról. De nem! Mária nem ezt nézi! Mária a köszöntéstől lepődik meg!

A legérdekesebb számomra, hogy Mária miért nem lepődik meg Gábor angyal megjelenésén? Rádöbbsentem arra, hogy azért, mert ez a leány egy imádságos életet

élő leány. Ismeri a Szentírást, ismeri az ősatyák történetét, imádkozza a zsoltárokat, issza a próféták szavait, ezért aztán neki nem újdonság, hogyha üzenet jön az Úrtól. Mert Gábor angyal a Jó Hír Hordozója, ez a feladata. Ezért nem azon lepődik meg, hogy Gábor lép be hozzá, hanem azon, ahogy köszönti őt. Mert amit Gábor mond, az Isten szava. Tehát Isten köszönti őt így: kegyelemmel teljes! Amikor ez a köszöntés fölhangzik, akkor döbben rá, hogy megváltozik az élete célja, rendeltetése és lényege. Gondolkodjatok el azon, hogy amikor Máriára föltekintünk, akkor benne azt látjuk, ami bennünket is vár. Mária tudja, hogy ez a köszöntés nemcsak neki szól, hanem minden embernek. Nyugodtan kimondhatod magadnak is, hogy Isten nekem is azt mondja, hogy: üdvözlégy, kegyelemmel teljes! Miért? Azért, mert az Úr van teveled! Ha a megtérés útján jársz, ha a tanítványságoddal élsz, ha a Szentírást olvasgatsz, akkor az Úr veled van. Ezért neked is szól ez a köszöntés, hogy kegyelemmel teljes, mert a kegyelemmel való teljességedet Isten adja, nem te érdemled ki.

Nos, akkor most hogyan tovább? Kicsit visszautalva ama bugyuta példára, amit hoztam nektek a lényegváltozást illetően, hogy hogyan lesz a sütiből trutyi, most ha ehhez teszünk egy másik előjelet és azt mondjuk, hogy hogyan lesz a trutyiból, mármint magamból kegyelemmel teljes. Máriára nézünk rá: hogy lesz ebből a názáreti leánykából az Új Asszony, akiben megtestesül az Isten Fia, hiszen rajta kívül még sok ezer, százezer zsidó leány várta, hogy ő legyen ama Asszony, az Új Asszony.

Mária rögtön elhelyezi Gábor angyal köszöntését a fizikai koordináta rendszerben és ezért kérdezi meg, hogy hogyan lehetséges ez, mikor férfit nem ismer. Nem elájul, nem tetszeleg, vagy nem csingilingire vágyik, hanem gondolkodik. A belső hittapasztalatban gondolkodik. Kap egy szép választ Gábor angyaltól és kimondja a nagy igent: *„íme az Úr szolgáló leánya, legyen nekem a Te Igéd szerint!”*

Mi történik? Az Úr aláveti magát a törvénynek. Egy hajléktalan, kitzsított szerelmes pár, házaspár életébe testesül bele. József, Mária férje, teljes joggal, jogi és polgári értelemben apjaként fogja szolgálni, képviseli majd Jézust a világ előtt, míg

fel nem cseperedik. Mind a kettejük életében egy nagyon komoly változás történik, az egész életük megváltozik: az egész életük célja, rendeltetése és lényege.

Ahhoz, hogy Mária átélje ezt a változást, ehhez szükség volt a megelőző názáreti csendre. Arra, hogy ő az Isten kapcsolatát megélje, arra, hogy az Isten Igéjét figyelje, figyelmesen magáévá tegye, és a Szentírásból megtudjon sok-sok mindent és dialógusban legyen Istennel. A belülről meghallott és a kívülről befogadott üzenet csendje.

Mi az, amit elleshetünk az ő életéből, ebből a szakaszból? Meghalljuk-e azokat az üzeneteket, amelyeket felénk küld Isten belső hangként, és külső üzenetként? Nyitottak vagyunk-e ama nagy találkozásra, amit az ősi imádságok úgy mondanak, hogy az ítéletnek ama rettenetes napja? Magyarul így fordítják. Nem olyan értelemben rettenetes, hogy félnünk kell tőle, hanem azért, mert az egyszeri és utolsó és örök. Örömteli vagy félelmetli találkozás lesz-e, dialógus vagy ítélet lesz benne, ezt mi magunk döntjük el.

Üdvözlégy, kegyelemmel teljes!

Aztán bennem van-e az Úr? Nyitva van-e Rá a szívem? Megvan-e bennem a szándék, hogy erre a kérdésre, amit Ő nekem is föltesz, ki tudjam mondani, hogy: igen? Legyen nekem a Te igéd szerint!

Folytassuk a következő lépéssel, hogyan változik meg Mária élete, amikor elindul? Isten Igéjét befogadta, a szívébe zárta. Mária hordozni kezdi Őt a világban, kilenc hónapig fizikailag is hordozza Őt. Mi az első lépése? Elmegy Erzsébethez, és ott is megváltozik Mária életének célja, rendeltetése és lényege. Merthogy miért megy Erzsébethez? Nyilván ez már következtetés a Szentírásból, mert Erzsébet szülni fog, a 6. hónapban van, mondja Máriának az angyal, ezért hát gyorsan elszalad segíteni. Belép a gyermekágyas Erzsébet házába, aki már biztos nagy pocakos és mi az, amit hall Mária? Azt mondja neki Erzsébet: *„hogyan lehet az, hogy az én Uramnak az anyja jön el hozzám?”* Mert az még hagyján, hogy egy idős, tapasztalt asszony észreveszi egy három hónapos babás leánykánál, hogy babát vár. Biztos karikás a szeme, vagy esetleg émelyeg a gyomra vagy kívánós, vannak ilyen tünetek,

hogy kicsit megkerekedik. Tapasztalt asszony volt és ezt rögtön észrevette, talán ezzel van a legkevesebb problémánk. De Erzsébet honnan tudja, hogy Urának anyja érkezett el hozzá? Megint Ádám-Évánál vagyunk, jó lenne tudni, hogy mi történik, de hát most inkább szemléljük ezt a történetet, hogy ezen a találkozáson nem is csak Erzsébet meg Mária találkozik, hanem négy ember találkozik: János, Jézus, Mária és Erzsébet. A két még meg nem született magzat is ott van, és ők is találkoznak. Halljuk, hogy szíve alatt felujjongott a magzat, mondja Erzsébet. Eredetiben táncolni kezdett benne a gyermek. Ez a táncolni kifejezés ugyanaz a kifejezés, amit Dávid király csinált az Úr ládája körül. Az Istent dicsőítő tánc szava, amit Erzsébet használ, hogy ott nyomja a nagy heje-huját, alleluját a méhében Keresztelő János, és innen tudja, hogy a próféta még meg sem született, már prófétál: „*íme, az Isten Báránya!*”

Mi történik Máriával, amikor belép Erzsébethez? Hitvallóvá válik! Nem kérdezi meg Erzsébettől, hogy honnan tudja, hogy babát vár és egyáltalán kit vár! Nem kérdezi meg, hanem Mária elkezd dalolni. Beledalolja a világba az ő hitvallását:

„Magasztalja lelkem az Urat, szívem ujjong Üdvözítő Istenemben, mert tekintetre méltatta alázatos szolgáló leányát, íme, ezentúl boldognak hirdet engem minden nemzedék! Nagyot művelt velem a Hatalmas és szent az Ő neve!”

Itt ismét megváltozik az egész életének célja, rendeltetése és lényege! Eddig az élete egy nagyon nagy átalakulás után egy csendes anyaságban telt három hónapig. Nagyon röpké idő, aztán egyszer csak hitvallóvá válik, és bizony utána, a hitvalló anyasága után következik a szégyenteljes anyasága... Szeretném, hogyha most lebontanánk a kis kucsmás furulyás pásztorjátékokról a cukormázat. Miért nem kapnak szállást? „Hát ide nekem ne szüljön ez a nő, hát csak nem fogjuk más porontyát pelenkázni! Nem? Tisztátalanok leszünk, mert a vér az tisztátalanná tesz a zsidó hagyományban. Fúj, hát menjen, szüljön máshol, hát mit nekünk ez a zabigyerek! jaj! Azt se tudjuk, kitől van! Majd a jószág az beleheli. Menjenek!”

Ez a szégyenteljes anyaság időszaka. Szeretünk olyan fényes, megtisztított szalmát rakni a jászol köré, meg a jászolba olyan válogatott szénát. Hát nem az volt. Negédes pásztorjátékot csinálunk belőle, de ez csak a gyerekeknek jó...

Bizony hányszor halljuk azt a mai világban, hogyha egy édesanya életet ad a gyermekének abortusz helyett, az mekkora szégyen! Az abortusz nem, mert az csempézett! De ha Uram bocsá' meg is esik az a leány, és mégis azt mondja, hogy az életet választja, életet ad a gyermekének, akkor bizony vannak még most is olyan körök, ahol ezért megpirongatják.

Vagy szeretnék elétek idézni nyakkendőös és vasaltinges és jókatolikus családokat, talán még plakáton is láttatok ilyen, ahol a lányka azt hallja a családban, hogy „na, lányom, abortusz vagy férjhez mész”! Bizony, jól halljátok: vagy gyilkosság, vagy szentségtörés! Ezt választhatja a leány! Sokszor gondolkodunk mi is ilyen sznob katolikus módon. Ez egy megtörtént eset, ezért nem akarok konkrétabbat mondani.

A Gyerek kapcsán sok minden történik még Máriával, de szeretném azzal folytatni, hogy minden közösségük is átlényegül.

Megváltozik Mária, mint asszony életének rendeltetése, célja és lényege és megváltozik József életének célja, rendeltetése és lényege, és megváltozik egy harmadik dolog is: házasságuknak is megváltozik a célja, a rendeltetése, és a lényege. Ha végiggondoljuk, hogy mit is akartak ők: lehet, hogy sok gyereket akartak, lehet, hogy megtartóztató életet akartak élni, nem tudjuk. Biztos akartak egy kis házat, kis gazdaságot maguknak, vagy egy kézműves ácsműhelyt, Józseffel békében, boldogan leélni az életüket és akkor e helyett jön a Gyerek! És akkor mi van? Szégyen és gyalázat, ugye? Sőt mi több, még menekülniük is kell! Bizony, ha belenézünk, akkor látjuk, hogy megváltozik minden olyan dolog, amiről még ketten elgondolkodtak, amit ők elhatároztak. Aztán istálló, jószág, ott vannak a pásztorok, akiket szintén szeretünk kucsmás kisgyerekként megformálni. A pásztorokat, akik odamennek imádni a Gyermeket. Akkoriban ezek nem olyan jópásztorok voltak ám. Ezek abból éltek, hogy a zarándokokat kifosztották. Ezek útonállók voltak javarészt, azért nem élhettek a városban, mert valamilyen előjárói döntés alapján száműzöttek voltak. A hegyvidéket és a dombokat lakták és időnként csapatokba verődtek, és akadt néha egy-két gazda, aki megkérte őket, hogy vigyázzanak a nyájra. Különösen éjszaka, a

városon kívül, nem volt tanácsos menni, mert gatyáig kifosztották az illetőt, ha összetalálkozott egy-két ilyen gyütt-ment jó emberrel. Ezek mai értelemben véve hajléktalan, kitaszított emberek voltak, akik ott fosztogattak-kéregettek a falakon kívül. Milyen érdekes, amikor leborulnak Jézus előtt, a szent család jelenlétében ezek a pásztorok és megjelennek az angyalok. Találkoznak a dicsőség és a nyomorúság szimbólumai. Hirdetik Isten Igéjét a dicsőség és nyomorúság szimbólumai egyszerre! Megváltozik, átlényegül a pásztorok és az angyalok közössége, fentről is és letről is, egy kiszolgáltatott, hajléktalan, nyomorult csecsemőt imádnak, nem palotaherceget.

Aztán a Gyermekek születése után megváltozik ennek a családnak és a benne lévő embereknek a célja, a rendeltetése és a lényege, megkezdődik az életadó szakasz a halál árnyékában. Minden 3 év alatti fiút megölnék, menekülni kell. Egyiptomban rengeteg helyen őrzik a Szent Család útvonalát, gyönyörű, nagyon régi-régi templomokkal. Menekülni kell, megint a Gyerekek miatt!
Ismét egy homály fedte időszak következik.

Lássuk a 12 éves Jézust a templomban. Szeretnénk tudni, hogy az a harminc év, amit csend övez az evangéliumban, hogyan telt. Egy történetet tudunk belőle, az Úr Jézus hetyke kis kamasz korából, amikor elcsavarog, Hát hova menne? Ahova a szíve vonzza! Csak oda mondja a szülőknek, hogy nem tudjátok? Pont ti nem tudjátok, hogy Atyám házában kéne lennem? Itt is ott van: Mária szívébe zárta szavait és el-elgondolkodott rajta. Nem megyünk bele a kíváncsiság Ádám-Éva bűnébe, hogy most akkor mi lehetett abban a harminc évben, ahol csend kíséri az Úr Jézust. De azt a csendet viszont figyelhetjük, ahogy Jézus színrelépését követően Mária nem kerül elő az evangéliumban. Előkerül majd egy történetnél, ahol Jézust bolondnak tartják. Bizonyos másolók ezt ki is húzták a szövegből, mert hát ilyen nem szabad az Úr Jézusról leírni, mert micsoda dolog. De ebben egy nagyon szép történet van. Milyen jó, hogy a régi könyvek megvannak és az írásokat újra és újra vizsgálják, és az okos emberek keresik az eredeti szövegeket, így megmaradhatott számunkra ez az átlényegülés is. Megjelenik egyszer Jézus anyja és testvérei, mert elterjedt, hogy megbolondult. Szólnak Jézusnak, hogy jöjjön ki, mert várják kint a testvérei és anyja.

És mit mond Jézus? Körülnéz, és azt mondja, hogy aki hallgatja az én Mennyei Atyám tanítását és tettekre váltja, az az én testvérem, nővérem, anyám! Hoppá! Itt megváltozik Máriának az élete, mert rádöbben arra, hogy az ő tanítványsága fontosabb az ő anyaságánál, fizikai anyaságánál. Nem sértődik meg Mária, hanem jól tudja, hogy mit mond az Úr Jézus: mindenki, aki őt hallgatja, az testvér, nővér, anya...Te is, aki ezt most olvasod...

Vagy a kánai menyegzőn, amikor előkerül Mária. Mit is mond? Azt mondja: tegyétek meg, amit mond. Szó és tett! Semmi mást nem mond: tegyétek meg, amit mond, mert jól tudja, hogy mindazokat, akiket ez a cselekvés, hallás és cselekvés éri, azoknak az élete megváltozik. Megváltozik az életük célja, rendeltetése és lényege. Ott van egy rövid mondat: a szolgálók tudták, hogy honnét van a bor! S ez elég is. Ott is a szolgák, akik rájönnek arra, az alacsonysorúak azok, akiknek felnyílik a szeme.

És végezetül szeretnék rátérni arra a pontra Mária életében, ami az életét igazán megváltoztató történet. Mária felbukkan az Úr Jézus keresztjének tövében. Amikor az Úr Jézus azt mondja neki, hogy „*íme a Te Fiad és íme a Te Anyád...*” Ne gondoljuk, sőt ne is tanítsuk azt, hogy Ő gondoskodik. Jézus sehol sem gondoskodik, hanem teremt és gyógyít! Minden találkozásban: szó és tett! Ott a Golgotán megteremti az Ő Anyját és megteremti a mi Anyánkat. Hisszük és valljuk, hogy miután ő bűntől mentes volt, fájdalom nélkül szülte meg Fiát ama betlehemi éjszakán, de ama péntek éjszakán megkapja anyai fájdalmát. Ott látjuk anyai fájdalmát a kereszt tövében. Ő az Új Asszony! Ott Sion Leánya! Akkor ott Ő Anyává teremti az édesanyját, Máriát. És ott aztán igazán megváltozik az életének célja, rendeltetése és lényege.

Aztán az Apostolok cselekedeteiben halljuk, hogy a házába fogadta a tanítvány, és együtt imádkozik a tanítványokkal Pünkösdkor. Nem halljuk, amit mond, azt látjuk, amit tesz. A közös imádság és a közösség ereje.

Tudjátok, a Golgotán, amikor az ölében tartja halott Fiát, nem veszi érvényét az ő Magnificátja:

„Nagyot tett velem a Hatalmas, szent az Ő neve!”

Mert ennél nagyobb katasztrófa és fájdalom a világban nincs, amikor valaki a halott gyermekét tartja az ölében! Ott, ahol már senkinek nincs reménye, ott, ahol vége! Halott! Az apostolok elmentek! Senki! Senki nincs! Halál van, halál-csend...

Neki ott sem veszi érvényét a Magnificátja!

„Nagyot tett velem a Hatalmas, szent az Ő neve!”

Sőt, igazán ott válik valódi dallá számomra. Segíts meg Mária! Te átélted...

Amikor Jézus feltámadása után látjuk az egyik találkozást a másik után. Máriának nincs szüksége arra, hogy feltámadt Fiával találkozzon! Nem is írja le a Szentírás. A hitetlen apostoloknak kell: hogy vegyék már észre, hogy feltámadás van, és ott a megtört kenyér, meg a bor. Máriának erre nincs szüksége, mert Mária mindezt tudja! Itt válik érthetővé, amikor azt mondjuk, hogy a halál völgyében az Istent szerető embernek van reménye, ott, ahol másnak nincs! Van reménye, sőt jövője, folytatása és bizony, amikor Őrá tekintünk, akkor döbbenünk rá arra, hogy minden erőfeszítés, fájdalom és katasztrófa, ami az életünkben megvan, az mind-mind az életünk céljának, értelmének és lényegének a megváltozását jelenti. S hogy merre változik az életünk, vissz lejjebb, még lejjebb a szakadék felé, vagy föl az Isten felé, az a mi belső döntésünk és a megelőző életünk, ama Názáret csendjének következménye, előkészület és pillanat. Előkészület és döntés pillanata egyszerre, hogy amikor katasztrófa van és fájdalom, mi történik az életünkben, hogyan viszonyuljunk önmagunkhoz és a történetekhez.

Mária, ha Lukács evangéliumának egészét nézzük, olvassuk és szemléljük, akkor rádöbbenünk arra, hogy az apostolok körében elcsicsergi és eldalolja az ő péntekjeit, Nagypéntekét. Honnan, honnan máshonnan tudhatja Lukács? Nem negédes dolgokról beszél, hanem csendről, megaláztatásról, hordozásról, szégyenkezésről, hitvallásról, menekülésről, végül Golgotáról beszél. Mária, amikor tanúságot tesz az ő saját életéről, újra és újra mondja az ő péntekjeit, Lukácséknak és annak a közösségnek, és dalolja el, hogy:

„Nagyot tett velem a Hatalmas, szent az Ő neve!”

Vajon mostanság mi a célja, a rendeltetése és a lényege az ő életének? Ha ránézünk egy szép ábrázolásra, például a kunszentmártoni Máriára: ezüst a ruhája, az alsó ruhája, mert tükrözi ama fényt, amit a Hold tükröz a Napból. Ez egy gyönyörű szép szimbólum, az arany és az ezüst szimbóluma. Aranyból van palástja és lába alatt egy nagy kék golyóbis. Ő a Világ Királynője, és azt a palástot nem azért hordja, mert azt fölvette, hanem azért, mert valaki rátette azt! Ő az a Napbaöltözött Asszony, aki a Jelenések Könyvében előttünk áll, és ő a köpönyege alatt összegyűjti mindazokat, akik az ő Egyszülött Fiát szeretik és követni akarják. Az ő szerepe az életünkben ilyen módon van jelen. Amikor Reá tekintünk, akkor gondolkodjunk el azon, hogy Mária személyében azt a méltóságot és dicsőséget mutatja meg Isten, ami mindannyiunkra vár, egytől egyig.

Máriának hogyan változik meg az élete, rendeltetése, célja, lényege, mindene, ez az, amit szeretnék nektek így Karácsonyra készelve fölmutatni. Mi magunk is, Reá nézve, fölkészüljünk, hogy hogyan tudunk táplálékká lenni a környezetünk számára. Ahogy Mária is tápláléka, kovásza a közösségnek, úgy mi is meg tudjuk ezt tenni. Elindulni és Vele egy úton járni.

Átlényegülés az a témakör, amiről elkezdtem korábban gondolkodni, most Mária átlényegüléséről próbáltam egy-két gondolatot fölcsillantani. Reá érdemes föltekinteni és olyan Karácsonyt szeretnék kívánni nektek, ami nem mentes a drámától. Legyen drámai a Karácsonyod! Ne vegyünk akciós, műkínai rizsporos, aranyozott műanyag izéket, mert amiben nincs benne a saját magad drámája, azt ne tedd a fenyőfád alá! Ha családod, környezeted, barátaid és mindenki, aki valami módon veled találkozik, számára oda tudod magadat tenni, hogy jobb, kiteljesedettebb legyen, hogy meglegyen a lehetősége, hogy Isten szeretetében megváltozzon az élete célja, rendeltetése és lényege, akkor azt teszed, amit a Szent Szűz! Oda adja magát és együtt megy a Fiával a Golgotára.

Erőfeszítés és fájdalom! Milyen furcsa, hogy ezt nem akarták, de beemelték a boldogságukba!

Olyan Karácsonyt szeretnék nektek kívánni, ami ebben a boldog örömben van! Ebből a valódi boldog örömből hangzik föl, hangozhat föl a te imádságodként is:

„Nagyot tett velem a Hatalmas, szent az Ő neve!”